

Absoluuttinen Nollapiste, Lue Tarina, Osta Puku,

Hpivn hautajaiset, sukulaiset silmt turvonneina seisoivat.
Satoi niinkuin arvasitkin, piv oli otollisin mustiin pukeutujille.
Arkun plle heitin viitosen, kumarruin viel kuoppaa katsomaan.
Sadevesi pesi kuopan seinmt, murtui alta maa
m kuoppaan horjahdin.

Olen haudassa, en jossain muualla.
Omaiset ei vlit, ehk eivt huomaa.
Hiekkaa hautaan lapioitiin, elvlt hautauduin.
Nielin hiekkaa.
Hieman siedin.

Ei mitn en voi
se varmuus kyll paljon pelastaa.
Loppunut on ilma tlt
kukat viety haudan plt prssiin painumaan.
Jin mullan alle nin
ei kukaan mua tullut noutamaan.
Ei sattuneet kai joutamaan, pian minut tappoi routa maan.

Olen jossakin, en tunne maisemaa.
Levyt viedn kellariin, kaikki muukin pois.
Lattia lytyy alta mullan, valkoiset on seintkin.
Olen siell miss hautajaisten sankarit palelee.

Kun avaan suuni ja sanon asiani harkiten
se kuulostaa kuin olisin ulkoa oppinut sen.
Kun toimin toisin kuin annan odottaa
toiset menneisyyteeni viittaa ja opettaa.

"Ymmrrn", vastaan puhelimeen, jos joudun pettymn.
Kirjan vastaus on kolme, olen vrss
jlleen, viimeksi olin... vuonna...
Veri on hyv kun yksin juo, on jaettu ilo puolet vhemmn.
Kuvan ja tekstin yhteys vaivaa:
mist tuntee kunkin motiivit?
Tietyntyypisiss lauluissa aina purjehditaan pois.
Kuulostaako se vakuuttavalta, jos ei muuta voi kuin matkustaa?
Ostan puvun, saavun paikkaan, vaihdan painon toiselle jalalle.
Nyttelen ehe sivullista, huomaamatonta.